

"HATÁRTALANUL KIRÁNDULÁS ERDÉLYBEN"

Határtalanul!

Iskolánkból, a Kazinczy Ferenc Református Általános Iskolából indultunk Erdélyi utunkra. Szatmárnémetiben csatlakozott hozzánk idegenvezetőnk, aki végig elkísért minket. Első utunk Erdődre vezetett, ahol megismerkedtünk annak az alagútrendszernek a történetével, ahol egykor Rákóczi Ferenc bujkált, és a hiedelem szerint, még ma is odalent kísért. Innen Nagybányára mentünk, megnéztük a régi pénzverdét, ami ma történelmi múzeumként működik, majd Lendvay Márton színész szülőházát. Az aznapi szállásunkra, Koltóra érve, körbejártuk a csodaszép Teleki kastélyt, ahol Petőfi Sándor rengeteg időt töltött, és itt írta például a „Szeptember végén” című versét is. Este táncházba ment csoportunk, ott moldvai és csángó táncokat tanultunk. Mind remekül éreztük magunkat.

A második napon korán indultunk vissza a Teleki kastélyhoz, hogy megkoszorúzzuk a parkban Petőfi, és felesége szobrát, ezt követően a busz Nagybányára vitt minket, ahol megálltunk a Fekete Sas szálló előtt. Ezen a napon még Érmindszentre mentünk az Ady emlékházba, illetve Ady Endre szülőházába, majd Szatmárnémetibe, ahol a káprázatos Székesegyházat fedeztük fel, este pedig elfoglaltuk a szállásunkat Nagyváradon.

Harmadik napunkat végig Nagyváradon töltöttük. Itt megnéztük a Szent László bazilikát, és a mellette fekvő Püspöki palotát, amit hatalmas kert vesz körbe. Ezt követően, ellátogattunk a Bémer térre, ahol fotózkodtunk a Szigligeti Ede Állami Színháznál, benéztünk a Fekete Sas palotába, az Ortodox Holdas templomba, majd szabad időnk a Sétáló utcában töltöttük, ahol mindenki készített egy képet a Holnap társaság szobor-csoportjával. Szállásunkat Nagyszalontán, a gyermekotthonban foglaltuk el, a gyerekeket még aznap este megajándékoztuk a hazuról hozott tárgyakkal, édességekkel. Estére rengeteg szabadidőt kaptunk, így hát kihasználtuk azt, és alvás helyett inkább beszélgettünk, ismerkedtünk az otthonban lakókkal, akik mind nagyon kedvesek, és rendesek voltak. Úgy gondolom, közülünk, akik mentünk, sokan fogjuk tartani velük a kapcsolatot a jövőben.

Negyedik, egyben utolsó napunkon, amint felkeltünk, elmentünk Nagyszalontán megnézni a bölényeket, akik épp akkor keltek fel, majd megkoszorúztuk Arany János fiatalon elhunyt lányának, Arany Juliannának a sírját, és felmáztunk a frissen felújított csonka torony tetejébe, ahonnan gyönyörű kilátással voltunk a tájra.

Innen sajnos hazautunk következett, aminek nem örültünk. Út közben rengeteget beszélgettünk, nevettünk, és szerintem, aki csak jött, nagyon jól érezte magát, a csapatunk pedig remekül összekovácsolódott. Ez egy nagyon jó lehetőség volt arra, hogy jobban megismerjük, megszeressük egymást, és a határon túli magyarok életét. Remélem a többiek is egyet értenek velem, mert én nagyon örülök, hogy elmehettem.

a kazinczys hetedik osztályosok nevében

Kelemen Alexandra 7.a